

Volné pokračování bestselleru Susan Hillové

ŽENA V ČERNÉM

Martyn Waites

ANDĚL
SMRTI

Martyn Waites
ŽENA V ČERNÉM
ANDĚL SMRTI

Martyn Waites

ŽENA V ČERNÉM ANDĚL SMRTI

Pokračování bestselleru
ŽENA V ČERNÉM

Přeložila Blanka Berounská

Založeno na původním nápadu
Susan Hillové, autorky románu
Žena v černém,
a scénáři Jona Crockera.

Tato kniha je fikce.

Veškeré postavy, lokality a děje vylíčené
v tomto románu jsou dílem autorovy fantazie.

Veškerá podobnost se skutečnými osobami,
ať už žijícími, či zesnulými, místy a událostmi
je čistě náhodná.

Copyright © Martyn Waites, 2013

First published as *The Woman in Black: Angel of Death – The Sequel*
by Hammer, an imprint of The Random House Group Ltd

Translation © Blanka Berounská, 2014

Czech edition © Metafora, 2014

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-833-4 (PDF)

Dům

Zatuchlý, zchátralý, nemilovaný a opuštěný. Takový je Dům u Úhořího močálu.

Už téměř celé jedno století stojí o samotě na ostrově toho jména, Eel Marsh, Úhoří močál. Halí ho chvějivě vlhký mlžný opar, který dodává zdem nádech temné šedi. Noří se z lepkavého studeného mrholení, jež rozostřuje jeho obrysy. Je prázdný, ale tichý není.

Okolo ostrova, na němž byl postaven, šepotá a šumí voda. Přelévá se přes okraje bažiny, která dům obklopuje, proniká měkkou půdou a mění ji v polotekutou hmotu připravenou vzít život každému, kdo by sešel z cesty, stáhnout ho do hlubiny a zavřít se nad ním, spolknout ho celého a pak úhledně urovnat povrch, jako by se nic nestalo, jako by tudy nikdo neprošel. Voda pod hladinou se čeří, svíjí a kroutí jako hejno úhořů, vodních hadů se zlostnými obličejí, kteří se živí vším živým, co klesne k nim dolů.

Celá desetiletí nikdo nevyrušil dům z klidu. Zdálo by se, že je jen hromadou starých těžkých kamenů. Jsou zvětřelé, ale vydržely. Drolí se, avšak stále stojí. Ale na ostrově i v domě se něco děje. Začalo to teprve nedávno a není to nikterak vítané.

Vstupní dveře jsou otevřené dokořán. Do temnoty uvnitř se line světlo, v něm se zdvíhá prach a drobná havěť prchá do stínů. Někdo sundal obrazy ze stěn a společně s fotografiemi, ozdobami, nejružnějšími písemnostmi a dokumenty je naházet do krabic a ty odklidil z pokojů.

Na jejich místo přišly nové věci, neznámé a cizí. Neprátelské. Na okna byly pověšeny těžké černé závěsy, které uvnitř vytvářejí nový svět. Do patra někdo vynesl železné postele, rozestavěl je v pokojích a položil na ně matrace. Dům dostane nové obyvatele.

Chodbami a pokoji se plazí tlustý černý kabel, kroutí se v hadích smyčkách jako černí úhoři, kteří se svíjejí ve vodě pod domem a kolem něj. Kabel vede ke generátoru, jehož hukot se rozléhá celou budovou. Na věšácích visí plynové masky a pohled jejich netečných kulatých očnic bude prvním přivítáním, kterého se příchozím dostane.

Někdo vysekal i divoká křoviska okolo domu. Pomalu se objevuje zahrada, kterou si pro sebe tak dlouho uzurpovala divočina, a spolu s ní se vynořuje i zbytek ostrova. Dokonce i náhrobní kameny na hřbitově byly očištěny, zbaveny mechu a břečťanu a jména na nich jsou opět čitelná.

Dům je připraven.

Čeká.

Chlapec

Britský Spitfire se v ostrém náklonu otočil a s ječícím motorem nalétl střemhlav nad četu vojáků. Dva kulomety chrlily smrtící oheň.

„*Achtung! Schnell! Heil Hitler!*“ řvali vojáci. Byli oblečeni do khaki uniforem anglické pěchoty, ale mluvili komicky znějící němčinou. Padali na záda nebo na bok a zůstávali ležet bez hnutí, s nohama nemotorně vytrčenýma do vzduchu. V napřažených rukou stále svírali zbraně.

Stíhačka vzlétla opět vzhůru a s jekotem udělala obrátku. Pilot mluvil do komunikátoru příjemným klidným hlasem a jeho slova se ztrácela v praskání statické elektřiny. Letadlo bylo připraveno znovu zaútočit a pobít těch několik německých vojáků, kteří ještě zůstali stát. Škrticí klapka byla otevřena, řev motorů zesílil.

Pak se letadlo zastavilo, úplně ztichlo a bez hnutí zůstalo viset ve vzduchu.

Chlapec, který ho držel v ruce, zdvedl hlavu, naklonil ji ke straně a zaposlouchal se.

Něco zaslechl. Hlas, který ho volal. Jménem.

Otočil se a zamířil za tím hlasem k oknu. Hra byla zapomenuta a s ní i vojáčky na podlaze, které jeho nohy nevědomky drtily a ohýbaly.

Hrál si v troskách vybombardovaného domu, v jedné z místností v horním patře, která bombové útoky přežila. On sám bydlel v domě přes ulici, v jednom z posledních v okolí, který ještě stál. Ostatní padly za obět německým náletům.

Hlas zněl naléhavě a neodbytně. Chlapec došel k oknu a zastavil se před rozbitým sklem. Naklonil se a pomalu prostrčil hlavu dírou po skleněné tabulce. Krkem se téměř dotýkal ostrých střepů.

Ve dveřích protějšího domu stála tmavá ženská postava.

„Edwarde! Edwarde!“

Jeho matka.

„Poběž! Honem!“

Hochovy oči za tlustými skly brýlí zamžikaly. Slyšel zvuk letadla. Ne toho, se kterým si před chvílí hrál, ale skutečného letounu. Zaposlouchal se znovu. Blížila se celá letka. Kromě ní bylo slyšet i nepříjemně známé kvílení sirény.

Znovu pohlédl na dveře přes ulici. Matka na něj kývala a volala, aby si pospíšil, aby honem vyběhl ven a spěchal do krytu. Měla na sobě černý vlněný kabát, který nosila na svatby a pohřby, a při náletech si ho vždycky oblékala.

Často říkala: „Je to můj jediný slušný kabát. V tom mě budou muset i pohřbít.“

Chlapec se podíval na hračku, kterou stále držel v ruce, a pak na oblohu. Blížila se skutečná letadla a Spitfire mezi nimi nebyl ani jeden. Pustil letadélko z ruky na podlahu. Když dopadlo, zdvihl se z holých prken obláček prachu. Se strachem se otočil od okna a chystal se seběhnout po schodech dolů.

V tu chvíli čas přestal plynout, zastavil se a na okamžik zadržel dech, aby se vzápětí rozběhl tryskem. V chlapcově hlavě vybuchl svět. Jeho tělo bylo vrženo po otřásající se podlaze do středu místnosti a sklo, které ještě zbývalo v okenních rámech, se tříštilo a létalo kolem něj.

Když znovu otevřel oči, pomyslel si, že musí být v nebi.

Zamrkal a posadil se. Ne. Byl stále v téže místnosti, kde upadl. Zkusil se pohnout. Šlo to. Všechno ho bo-

lelo, ale zdálo se, že nemá nic zlomeného. Zasmál se krátkým drsným smíchem. Byl naživu. Obličej ho svědíl a pálil a cítil na něm vlhko. Otřel si tvář. Byla hrubá a obolavělá. Měl pocit, že má místo kůže smirkový papír. Odtáhl ruku a prohlédl si ji. Měl na ní krev. Pořezalo ho roztržštěné sklo.

Rozběhl se ke zbytkům okna, aby zavolal na matku, že se o něj nemusí bát.

Jenže matka venku nebyla.

Jejich dům se proměnil v hromadu sutin a pod nimi vykukoval cíp černého kabátu.

Edward upřeně zíral před sebe a nedokázal se pohnout. Pomalu začínal chápat, co se stalo. Oči se mu zalily, po tvářích se mu začaly koulet slzy a mísily se s krví.

Matka už není. Je mrtvá.

Vzedmul se v něm smutek, vřel v něm temně a jedovatě. Křičel a vzlykal. Křičel a křičel. Křičel svou bolest do tváře celému světu, jako by nikdy nechtěl přestat.

Naděje v jejich očích

Eva Parkinsová věděla, že jsou na světě děsivější věci než tma. To ale ještě neznamenal, že by tmě měla v lásce a že by si ji někdy mohla oblíbit.

Na stanici podzemní dráhy trávil v poslední době víc času než ve vlastní ložnici. Už déle než měsíc se opakovalo stále totéž: noc co noc uléhala na dlaždice nástupiště, třásla se zabalená do deky vedle cizích lidí a společně s nimi se choulila ke studeným porcelánovým kachlíkům na stěnách. Byli jako mrtvolky v márnici vyrovnané v řadách a zahalené do rubášů. Všichni se modlili, aby je dnes v noci Luftwaffe nezasáhla, aby je protiletadlová obrana ochránila a aby letadla Královského letectva se střelila během dne nad Kanálem nějaké německé stroje.

A také aby nikdo nezemřel, nebo aspoň nikdo z nich. A aby, až přijde ráno, pořád ještě existovalo nějaké město.

Rozhlédla se po lidech kolem sebe. Byla tady k vidění celá pestrá paleta člověčenství: mladí, staří, tlustí, hubení i všechno mezi tím, co si jen člověk dokázal představit. Každý nocležník jiný, ale zároveň všichni stejní, v obličejích táž únava, táž bezútěšnost.

Několik lidí začalo zpívat „Bílé útesy doverské“, aby udrželi obecnou morálku, ale po první sloce většina hlasů odumřela.

„*Nikdy nezapomenu na ty, které jsem potkal...*“, zpíval poslední osamělý hlas, chvěl se, odrážel se od studených stěn a ztrácel se v tunelu.

„Statečně brázdili rozběsněné nebe, nechtěli se dát...“

Pár lidí se ještě jednou přidalo ke zpěvákovi a společně se pokusili vyzpívat stoupající melodii. Ale znělo to hluše a strašidelně. *„Vzpomínám na světlo naděje v jejich očích, když soumrak pad...“*

Hlasy utichly, nikdo se nehýbal.

Zvenčí se ozývalo hučení motorů. Všichni věděli, co to znamená. Staccato protiletadlové obrany, které zaznělo v odpověď, to jenom potvrzovalo.

Bombardéry byly tady.

Ozval se nový zvuk. Pak znovu. A ještě jednou. Tohle už nebyly motory.

Všichni zadrželi dech. Petrolejové lampy na stěnách osvětlovaly chvějící se těla a vyděšené oči.

Bomby dopadly, zdi se zatřásly. Padala omítka, ve vzduchu víril prach. Lidé sebou trhali, mnozí vyskočili. Někteří záupěli nebo vykřikli a znovu se pokusili nabýt sebevlády. Nesluší se přece propadat panice před lidmi.

Eva zavřela oči a zkoušela si představit, že se ocitla někde, kde je teplo, svítí sluníčko a ona je v bezpečí.

Následovala další exploze a další sprška prachu a omítky.

Otevřela oči. Není to k ničemu. Je pořád teď a tady. Bomby nezmizí jenom proto, že si to přeje. Nezbyvá než přijmout situaci takovou, jaká je.

Přelétla pohledem řady obličejů a zastavila se u malého chlapce. Měl na sobě pyžamo a vlasy mu trčely na všechny strany. V rukou svíral otrhaného medvídko s takovou urputností, jako by na tom závisel jeho život. Při každé explozi mu oči vyděšeně zamžikaly a zdálo se, že z nich ukápnou další slzička.

Eva cítila, jak se v ní něco zlomilo. Přešla k němu, posadila se a usmála se na něj. Byl to vřelý úsměv, který jí prozářil celý obličej i v pološeru petrolejových lamp.

„Jak se jmenuje?“ kývla k medvídkovi.

Klučík na ni vyděšeně zíral. Sotva dokázal promluvit. „Méda,“ vyhrkl nakonec. Hlášek měl vyděšený a tichý.

„Ty se o něj staráš?“

Přikývl.

„Dáváš na něj pozor, aby se nebál?“

Chlapeček se zamyslel, podíval se na medvídka, pak na Evu a znovu přikývl.

„To je dobře,“ pokračovala Eva. „Takové statečné kluky, jako jsi ty, moc potřebujeme.“

Upřeně na něj hleděla a její úsměv se projasnil ještě víc. Klouček jí ho konečně oplatil. Klidně a spokojeně.

„Jak to děláte?“

Vedle ní se ke stěně tiskla žena zabalená do deky. Byla sotva o pár let starší než Eva, ale strachem a vyčerpáním předčasně zestárla. Eva se k ní otočila a trochu se zamračila.

„Noc co noc zažíváme tohle,“ opsala žena rukou půlkruh, „a vy se pořád usmíváte...“

Eva znovu pohlédla do tunelu, než odpověděla. Byl temný, prázdný a zdál se nekonečný.

„Myslím, že je třeba, abychom se takhle chovali. Nebo snad ne?“ odpověděla tak vesele, jak jenom dokázala.

Žena si tím zřejmě vůbec nebyla jistá. Zdálo se, že nepřetržité vyčerpání a napětí ji zlomily ještě dřív, než ji dostihly bomby. Zamračila se. Bylo jasné, že Eviným slovům ani trochu nevěří.

Evin úsměv se pod jejím pohledem rozplynul a ona znovu obrátila pohled do tunelu.

Když druhý den ráno vycházela ze stanice podzemní dráhy a oprašovala si prach ze šatů, čekalo ji kalné, šedivé, smutné zimní ráno. Přežila další noc.

Rozhlédla se kolem sebe. Město bylo ještě poničenější a zjizvenější než včera večer. K nebi trčely trosky vybombardovaných obchodů, restaurací a domů. Z roztráštěné výlohy visela polámaná figurína a houpala se sem a tam

jako oběšený lotr. V patře nad obchodem zůstala stát jenom jedna zeď a v ní neporušený krb. Podlaha i topeniště chyběly. Vedle krbu se nakláněl příborník s otevřenými dvířky, která povrzávala ve větru. Na policích balancovaly modrobílé talíře, které se po chvíli vysypaly na hromadu trosek a roztrhly. Ulicí poletovaly něčí rodinné fotografie a na nich se šťastně usmívaly děti, které válka vyrvala z náruče domova. Byly to připomínky šťastných, navždy ztracených chvil.

Eva byla naživu, ale město se zdálo mrtvé.

Spěchala domů a cestou kontrolovala čas na hodinách. Musí balit. Zanedlouho odjíždí.

Do bezpečí venkova

Na nádraží King's Cross dorazila jenom trochu udýchaná. Na sobě měla sváteční šaty a v ruce nesla kufřík. Říkala si, že potřebuje začít s něčím novým. A dnešek takovým startem do nového rozhodně bude. Dnes odjede z Londýna do bezpečí.

Skleněný strop nádražní haly pokrývaly saze a nad hlavami se vznášela pára, kterou chrlily lokomotivy. V hale bylo rušno, přicházející se mísili s odcházejícími, rachocení a řinčení vlaků se prolínalo s hlasy cestujících. Kolem Evy se odehrávala šťastná shledání i loučení plná slz. Vzduch se chvěl horečnou nervózní energií a všudypřítomná naděje i zoufalství proměňovaly příjezdy i odjezdy v otázku života a smrti.

Stěny nádraží pokrývaly plakáty. Visely prakticky všude a nabádaly k obezřetnosti a odvaze výzvami jako: *Pozor na jazyk! Vaše neopatrné řeči může mnoho lidí zaplatit životem!* nebo *Bojujme a vítězství bude naše!* Jinde mířil z plakátu prst přísného podsaditého muže s ruměným obličejem a rozzlobeným výrazem. Byl oblečený do fraku, na hlavě měl cylindr a na vestě britskou vlajku. Stál před nastoupenou jednotkou pěšáků a s obviňujícím gestem se tázal: *KDO CHYBÍ? Jsi to snad TY?*

Ten plakát Evu přiměl, aby zaměřila pozornost na vojáky. Nováčci s optimistickými obličejí, dychtiví přidat se k boji proti agresorům, ostře kontrastovali se zraněnými zlomenými muži, kteří se vraceli domů, odvraceli hlavy a klopili oči, když se prodírali davem. Mladí vojáci se

na navrátilce záměrně nedívali. Ignorovali je. Co kdyby byla jejich smůla nakažlivá? Co kdyby se přenášela vzduchem?

Těsně za sebou uslyšela vzlykání. Otočila se a spatřila matku s dcerou. Bylo těžké říct, kdo z těch dvou pláče víc. Matka se tiskla k dceři a ta zase k matce, dokud je laskaví příbuzní neodtrhli a děvčátko neodvedli. „Je to pro její dobro,“ zaslechla Eva. „U nás bude ve větším bezpečí.“ Vybavila si chlapce z minulé noci, kterého viděla v podzemce. Ta vzpomínka jí vehnala slzy do očí. Snad se někdo postará i o něho a odveze ho do bezpečí.

Maminky, pošlete děti pryč z Londýna! vyzýval plakát, který visel přímo za plačící matkou. Zobrazoval chlapce a děvče, oba v pyžamech, přes která měli přehozené župánky. Opírali se o cihlovou zeď, choulili se jeden ke druhému, v očích hrůzu a děs. Hned vedle nich byl plakát s dalším sourozeneckým párem. Tentokrát to byly venkovské děti, blondatí baculatí andílci. Chlapec měl pečlivě učesanou pěšinku a v ochranném gestu objímal mladší sestřičku s roztomilými lokýnkami kolem ramen. Oba vypadali spokojeně a vesele. Nápis pod obrázkem vysvětloval důvod jejich spokojenosti: *Na venkově jsou děti ve větším bezpečí. Odvezte je tam.*

Eva doufala, že tomu tak opravdu je.

Za chvílku našla ženu, se kterou se zde měla setkat. Ředitelka Jean Hoggová, přísná dáma s ocelově šedýma očima a autoritářským držením těla, byla asi o deset let starší než ona.

Okolo ní postávalo několik dětí. Všechny se podobaly vydešené dvojici z prvního plakátu. Eva se ke skupince blížila v okamžiku, kdy si paní Hoggová všimla nějakého nedostatku na kabátě jednoho z chlapců, skláněla se k němu a plísnila ho, že nemá pořádně zapnuté knoflíky.

„Dobré jitro, paní ředitelko,“ pozdravila Eva s úsměvem. Pak se rozhlédla po dětech a usmála se ještě víc. „Dobré ráno, děti.“

„Dobré ráno, slečno Parkinsová,“ zazněla odpověď pronesená unisono naučeným zpěvavým tónem. Některé děti jí dokázaly úsměv oplatit a Eva cítila, jak se v ní rozlévá vřelost.

Ředitelka se narovnala a přísně si Evu změřila. Eva téměř čekala, že najde nějakou závadu i na jejím kabátě.

„Jdete pozdě,“ pronesla nakonec.

„Já... Ulice, ve které bydlím, dostala dnes v noci zásah.“

Výraz paní Hoggové naznačoval, že bombardování rozhodně není dostatečnou omluvou pro pozdní příchod. Eva přelétla děti pohledem. Bylo jich sedm: tři děvčata a čtyři chlapci, nejmladší sedmileté, nejstarší jedenáctileté. Každé mělo kufřík a každé si neslo lepenkovou krabici, která měla na boku nápis „plynová maska“. Byly to chudé děti z centra Londýna a s žádným z nich nepřišli rodiče.

„Půjdeme najít vlak?“ navrhla Eva.

„Ještě čekáme na Edwarda.“ Ředitelčin tón dával znát, že Edward se pozdním příchodem zařadil do ještě horší kategorie než ona.

Eva se zamračila. „Myslela jsem, že ho přivede matka.“

Ocelový pohled Jean Hoggové na okamžik změkl. „Jejich dům zasáhla předevedírem v noci bomba. Z Edwarda je teď sirotek.“ Odvrátila se od Evy a zapátrala očima mezi lidmi. „Tamhle jde.“

Eva sledovala její pohled a snažila se vstřebat, co se právě dozvěděla. Edward je sirotek.

Všechny děti se otočily jako na povel, aby se podívaly na přicházejícího chlapce. Každé ho chtělo zahlédnout jako první. Eva věděla, že jsou prostě takové a že všechno, co nějak vybočuje z normálu, se pro ně stává atrakcí, zvlášť když jde o neštěstí nebo ztrátu. Z Edwarda, ať o to stál, nebo ne, byla pro tuto chvíli celebrita.

Pomalů se blížil ke skupince. Za ruku ho vedl starší muž. Na rozdíl od ostatních neměl žádný kufr a nesl si

věci v otrhané záplatované tašce. Řezné rány na obličejí se mu začínaly hojit a brýle měl provizorně vyspravené. Eva na něm viděla, jak moc mu vadí být středem pozornosti.

„Pospěš si, chlapče,“ přivítala malého paní Hoggová. Čekala, že síla její autority automaticky přepne Edwarda do programu poslušného žáčka. „Musíme chytit vlak.“

Natáhla k Edwardovi ruku, ale ten se ani nepohnul a stále se držel muže, který ho přivedl.

Eva k němu rychle přistoupila, sehnula se a snažila se ho přimět, aby se na ni podíval. „Edwarde, je mi to moc líto...“

Neodpověděl.

Eva se pokusila o úsměv. „Teď... teď pojeděš s námi, ano? Pryč od toho všeho.“

Edward stále mlčel. Když se Eva nedočkala odpovědi, narovнала se.

„Od chvíle, co se to stalo, nepromluvil ani slovo,“ vysvětloval Edwardův průvodce. „Vy jste asi jeho učitelka, že?“

„Ano.“

„Já jsem soused. Staral jsem se o něj od té doby, co... Však víte.“ Stiskl chlapci ruku. „Tak, Edwarde, teď tě bude mít na starost tahle milá paní. Buď hodný chlapec.“

Pustil Edwardovu ruku a vstrčil mu do kapsy papírový sáček se slovy: „Tady máš pár bonbonů.“ Edward stále mlčel.

Eva ho vzala za ruku a znovu se mu zahleděla do očí. Jejich pohled byl prázdný, otupělý. Neviděla v něm nic, rozhodně nic, co by dokázala rozluštit. Nic, čeho by se mohla chytit.

Dovedla ho k ostatním dětem. Byl nejvyšší čas nasednout do vlaku a zmizet z Londýna. Nejvyšší čas, aby se dostali do bezpečí.

Pryč z Londýna

Eva si všimla, že i za tu krátkou chvíli, kterou strávili ve vlaku, se nálada dětí změnila. Trosky vybombardovaného Londýna postupně mizely a nahradila je menší města, která nakonec ustoupila venkovu. Děti začínaly chápat důležitost toho, co se děje, a začaly se vzrušeně vrtět na sedadlech. Opustily Londýn, nechaly za sebou své dosavadní životy a jely vstříc novému světu a novým dobrodružstvím.

V přeplněném vagonu se samy od sebe rozdělily do dvou skupinek: na chlapce a dívky. Eva seděla s chlapci. Nejstarší z nich byl Tom, a kdyby k sobě byla poctivá, musela by si přiznat, že ho má ze všech nejméně ráda. Věděla, že jako učitelka by o dětech takhle smýšlet neměla, ale nemohla si pomoci. Tom měl nehezké povahové rysy, kterých se ho snažila zbavit, ale zatím marně. Ze zkušenosti dobře věděla, že jakmile se někde objeví šikana nebo zastrašování, má v tom zaručeně prsty Tom.

Vedle něj seděl Alfie, obtloustlý kluk s vášní pro všechno, co nějak souviselo s letectvím. Tvrdil, že dokáže rozoznat typ letadla podle zvuku motorů. Ale po soustavných náletech na Londýn to rozhodně nebyla dovednost, kterou by se mohl pyšnit jenom on. Alfie i Tom koukali z okna a fascinovaně sledovali ubíhající scenerii.

Naproti nim seděli James a Edward. James byl Edwardův nejlepší kamarád, ale teď vůbec netušil, co si má počít a jak se chovat. Každou chvíli vrhal kradmé pohledy na oněmělého, zármutkem zdrceného souseda a bylo

na něm vidět, jak rád by mu pomohl, ale vůbec nemá zdání jak. Edward zíral bez pohnutí na sáček s bonbony, který mu ležel na klíně.

Jean Hoggová, obličej schovaný za stránkami *Daily Expressu*, seděla se třemi děvčaty: panovačnou Joyce, Ruby, Joyciným nerozlučným stínem, a Florou. Byl s nimi i Florin mladší bratr Fraser, který neustále popotahoval, jako by měl rýmu.

Flora se o něj měla starat, ale v tuto chvíli ji vůbec nezájmal. Celou svou pozornost soustředila na Edwarda. Eva věděla, že si Flora na Edwarda trochu myslí, ale zaujatý pohled, kterým ho teď sledovala, neměl s náklonností nic společného. Eva se rozhlédla po ostatních dětech. Zíraly na něj všechny. Fascinovala je jeho nehybnost i vědomí, že sice sedí tady v kupé, ale zároveň s nimi není.

Po chvíli paní Hoggová vykoukla zpoza hradby novin s úsečným: „Je nevychované na někoho takhle civět, děti.“

Joyce, Ruby, Flora i Fraser odvrátili poslušně pohledy a seděli v rozpačitém tichu.

„Můžete si spolu povídat,“ pokračovala ředitelka tišším, ale stále upjatým hlasem. „Ale potichu!“

Děti mlčely. Před ředitelkou se bavit nechtěly. Představovala pro ně příliš velkou autoritu, než aby se před ní dokázaly uvolnit.

Eva sledovala krajinu za oknem. Po jednotvárné šedi Londýna jí připadala jásavě barevná. Potom jí klesla víčka.

„No tedy, to jste musela začít hodně mladá.“

Otevřela oči. Děti byly na svých místech, Jean také, ale přibyl někdo nový a v plném vagonu se usadil proti ní.

Byl mladý a hezký. To bylo první, čeho si všimla. Na sobě měl elegantní uniformu Královského letectva a podle výložek hodnost kapitána.

„Prosím?“ zareagovala otázkou.

Ukázal na děti. Eva si nemohla nevšimnout svalnaté ruky a atletického pohybu. „Máte osm dětí.“

Eva se usmála a cítila, jak rudne. „Nejsou moje.“

Kapitán jí oplatil úsměv a zdvihl obočí. „Takže jste je unesla?“

„Jsem jejich učitelka.“ Cítila, že se v kupé najednou udělalo horko.

„Vyjeli jste si na školní výlet?“

„Ne tak docela,“ zavrtěla Eva hlavou. „Jejich rodiče nemohou odjet z Londýna a děti nemají žádné jiné příbuzné.“ Pokrčila rameny. „Tak je vezeme na venkov. Budeme tam bydlet v jednom domě.“

Kapitán se zamračil. „To tam budete sami?“

„Přijedou děti a učitelky z dalších škol.“ S předstíranou vážností se k němu naklonila. „Možná o tom nevíte, ale je válka.“

Kapitán se znovu usmál a chystal se něco odpovědět, ale Evinu pozornost upoutalo něco jiného.

„Kdes je vzal?“ obořila se na Toma, nejstaršího z chlapců, který se cpal lékořicovými bonbony.

„Dal mi je James,“ odpověděl Tom s plnou pusou.

Eva se přísně zadívala na Jamese. „Jamesi, víš přece, že jsou Edwardovy.“

„Ale on je nejedl,“ bránil se James, ovšem nijak přesvědčivě to neznělo.

Eva zachovala klid. Věděla, že bonbony sebral Edwardovi nejspíš Tom a přinutil Jamese, aby vzal vinu na sebe. A věděla také, že James je, na rozdíl od Toma, slušný a hodný chlapec.

„Vrať mu je a omluv se,“ nakázala Jamesovi.

„Ano, slečno Parkinsonová,“ kývl James, sebral Tomovi sáček a vrátil ho Edwardovi. „Promiň,“ hlesl a podíval se Edwardovi do očí.

Edward nevydal ani hlásek, ani se nepohnul, když mu sáček přistál zpátky na klíně.

„Kam jedete?“

Kapitánův hlas ji znovu odvedl od dětí. Otočila se k němu a nasadila obvyklý úsměv.

„To má být výslech?“

V očích mu zahrálo. „Možná.“

Eva se usmála ještě víc. „V tom případě bych ráda znala vaše jméno a hodnost.“

„Kapitán Burstow,“ představil se a Eva téměř čekala, že zasalutuje. „Ale můžete mi říkat Harry.“

„Já jsem Eva. Ale můžete mě oslovovat slečno Parkinsonová.“

Tentokrát Harry skutečně zasalutoval. „Těší mě, že vás poznávám, slečno Parkinsonová. A mohu se tedy zeptat, kam jedete?“

„Můžete,“ kývla. „Do Crythin Giffordu.“

Opět zdvihl obočí, tentokrát na znamení nelíčeného překvapení. „Skutečně? Já také.“

„Co tam budete dělat?“

„Jsem stíhací pilot,“ odvětil, jako by se to rozumělo samo sebou a jako by věděl, že na ni ta informace udělá dojem.

Tiše se zasmála. „To vykládají všichni.“

Pokrčil rameny. „Někdo ta letadla pilotovat musí.“ Hlas mu zvážněl a zazněl v něm dotčený tón.

Eva si toho všimla a prohlédla si kapitána lépe. Vyzařovaly z něj síla, klid a sebejistota, ale cítila i určitý vzdor. A v jeho očích zahlédla ještě něco dalšího. Problesklo to tam jen na okamžik, když jí odpovídal, a hned to zmizelo. Ale ten vzdor jako by souvisel s nějakým vnitřním zápasem, nikoliv s válkou.

Odvrátil se, aby si zapálil cigaretu.

„Promiňte,“ omlouvala se, „nemyslela jsem to tak...“

Když se otočil zpátky, kouř mu na okamžik zastínil obličej. „Je to přísně tajné, tak to nikomu neprozradte.“ Nachýlil se k ní a kouř se rozplynul. V očích mu blýsklo. „Jinak bych vás musel zastřelit.“

„Nebojte,“ ujistila ho, „mně můžete věřit.“

Znovu se na něj usmála a doufala, že tím úsměvem všechno napravila.